

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Бургас, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Наказателно дело за възобновяване № 20222000600233 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 424, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Образувано е по искане на осъденото лице С. Р. С. за възобновяване на нохд № 1441/2021 г. по описа на РС-Сливен и внохд № 364/2022 г. по описа на ОС-Сливен, отмяна на влязлата в сила присъда и връщане на делото за ново разглеждане от стадия на досъдебното производство за провеждане на разследване и изясняване на обективната истина за извършеното престъпление и неговия автор.

Искането постъпва за втори път в АС-Бургас, след като при първоначалното му депозиране, с оглед на заявеното в него основание за възобновяване съгласно чл. 422, ал. 1, т. 3 от НПК поради новооткрити доказателства, които не са били предмет на оценка от страна на решаващите инстанции, с разпореждане на дежурен съдия №27/28.10.2022г. същото е било изпратено по компетентност на ВКС, на основание чл. 424, ал.2 от НПК. Констатирайки, че от съдържанието на подаденото от осъдения С. С. искане за възобновяване на приключилото спрямо него наказателно производство се извеждат доводи, които по съществото си изпълват хипотезата на чл. 422, ал.1, т.5, вр. чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, с разпореждане №323/02.11.2022г.

председателят на второ наказателно отделение във ВКС, е отказал образуване на производство по реда на глава тридесет и трета от НПК пред ВКС и е изпратил същото на АС-Бургас за произнасяне съгласно чл. 424, ал.1 от НПК.

В сезиращото съда искане със заявено в него основание за възобновяване на наказателното дело в хипотезата на чл. 422, ал.1, т.3 от НК по същество са развити доводи за допуснати от съдебните инстанции съществени процесуални нарушения при анализа и оценката на приобщените по наказателното дело гласни доказателствени източници, довело до неправилно приложение на закона, попадащи в обхвата на чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Изтъква се неправилна оценка от решаващите съдилища на показанията на разпитаните по делото свидетели К. и Я., довело до погрешни изводи относно фактите по казуса. Твърди се неоснователно пренебрегване на показанията на св. К. от 09.02.2021г., явяващи се истинни такива и разкриващи, че осъденият С. не е имал знание, че приема наркотично вещество. Поддържа се, че кредитирайки с доверие показанията на същата свидетелка, дадени на 14.09.2021г., които подкрепят тезата на обвинението, съдилищата не са отчели тяхната тенденциозност, целяща дискредитиране на осъдения поради влошените помежду им лични отношение. Заявява се, че в материалите по делото не се намират данни за разпит на ключов свидетел – а. С. / брат на осъдения/, за когото се твърди, че е присъствал на инкриминираната дата в дома на осъдения и е възприел действията на последния по изпиване на чашата на св. К., в която е било поставено наркотично вещество. Пропускът да се разпита соченият свидетел в хода на досъдебното производство се изтъква, че е довел до „несправедливо“ разследване. Поддържа се, че показанията на а. С. съставляват „нововъзникнали“ доказателства, които са от изключителна важност за разкриване на обективната истина по делото, като в случая несъбирането им е обусловило неправилно осъждане на С. С., както и нарушение на чл.25, ал.1, вр. чл. 23, ал.1 от НК. Отправено е искане за отмяна на постановената присъда и връщане на делото в стадия на досъдебно производство за провеждане на нови процесуални действия по установяване на релевантните факти и обстоятелства.

В съдебно заседание пред АС-Бургас осъденият С. С. се явява лично и с упълномощения си защитник – адв. Р.Н. от АК-Бургас, който поддържа искането за възобновяване на наказателното дело, коригирайки посоченото в

него правното основание от такова по чл. 422, ал.1, т.3 от НПК, в такова по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Изтъква, че неправилно при постановяване на осъдителната присъда, решаващите съдилища са се доверили на показанията на св. К., дадени от последната при проведения ѝ в хода на ДП втори разпит, към който момент са приели, че за последната вече не е съществувал мотив да помага на С. да избегне наказателната отговорност за извършеното деяние. Възприетите в тази насока съждения на инстанциите по същество сочи, че имат изцяло предположителен характер, като правилният оценъчен подход е изисквал нейните показания да не се ценят изобщо при извеждане на фактите по казуса, тъй като вероятността същата да не съобщава истината и при двата разпита, е голяма. Критика отправя и по отношение на оценката, която съдилищата са дали на показанията на свидетелите Я. и У., подчертавайки, че некредитирането на техните показания в отделни части е следствие на погрешна преценка за истинност на показанията на св. К., дадени на по-късен етап от разследването, които стоят в подкрепа на тезата на обвинението. Пзовавайки се по-нататък на формалния характер на престъплението, за което е осъден С., защитникът навежда доводи, че наказанието на последния е определено при непълно изследване на доказателствения материал по делото и при изключване на всякаква възможност за осъдения да докаже наличието на едно изключително по своя характер смекчаващо отговорността му обстоятелство, а именно несъзнателното приемане от негова страна на наркотично вещество, предпоставящо санкционирането му при условията на чл.55 от НК.

В личната си защита пред съда осъденият С. заявява искане за възобновяване на наказателното дело и връщането му за ново разглеждане.

Представителят на АП-Бургас изразява становище за допустимост на искането за възобновяване, като с оглед на изтъкнатите в него доводи и данните по приключилото наказателно производство намира същото за неоснователно. Изтъква, че при постановяване на присъдата РС-Сливен е подложил на анализ всички събрани по делото доказателства и въз основа на тях е достигнал до обоснован извод за авторство на инкриминираното по обвинителния акт деяние в лицето на осъдения С.. Сочи, че при осъществената от въззивния съд проверка на присъдата, е извършен самостоятелен анализ на доказателствата по делото, при който контролната

инстанция е достигнала до фактически изводи, препокриващи се с изводите на първоинстанционния съд. Заявените от осъдения в искането му за възобновяване на делото доводи според прокурора са идентични с наведените такива пред двете решаващи инстанции, като на тях счита, че вече е бил даден обоснован отговор. Представяйки собствен анализ на доказателствената съвкупност по делото, представителят на БАП застъпва становище за доказаност на обвинението срещу С. и неоснователност на възраженията на последния срещу оценъчната дейност на двете съдебни инстанции. Намира, че материалният закон е приложен правилно, а наказанието на С., отмерено в справедлив размер. Пледира искането на осъдения С. за възобновяване на делото да бъде оставено без уважение.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличието на основанията за възобновяване, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Същото е подадено от процесуално легитимирано лице, в срока по чл. 421, ал. 3 НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 НПК, при посочени основания по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК съобразно уточнението, внесено от защитника на осъдения в съдебно заседание пред БАС.

Разгледано по същество, искането е неоснователно. Съображенията за това са следните:

С присъда № 73 от 06.06.2022г., постановена по нохд № 1441/2021 год., РС-Сливен е признал С. Р. С., ЕГН: ***** за виновен в това, че на 07.12.2020г. по път I-6 в с.Калояново, общ.Сливен, в условията на повторност, управлявал лек автомобил „БМВ 530д“ с рег. № СН... АХ след употреба на наркотични вещества - амфетамин и метамфетамин, установено със съдебна химикотоксикологична експертиза, поради което и на основание чл. 343б, ал.4, вр. ал.3, вр. чл.28, ал.1 от НК и чл.54 от НК го е осъдил на лишаване от свобода за срок от две години, което да изтърпи при първоначален строг режим и глоба в размер на 1000 лв.

На основание чл. 343г от НК съдът е лишил С. Р. С. от правото да управлява МПС за срок от две години.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът е привел в изпълнение

наказанието от шест месеца лишаване от свобода, наложено на С. по нощд № 1322/2018г. на РС- Сливен.

Първоинстанционният съдебен акт е бил предмет на въззивна проверка и потвърден с решение № 78/04.10.2022г. на Окръжен съд-Сливен, постановено по внохд № 364/2022г., с произтичащите от това правни последици - необжалваемост и юридически стабилитет на присъдата.

Съдържанието на сезиращото съда искане за възобновяване на наказателното дело разкрива, че оплакванията в него са напълно идентични с наведените такива както пред първоинстанционния съд в хода на пренията, така и във въззивната жалба на осъдения С. и по тях двете инстанции са се ангажирали със съответен отговор.

Основните възражения, отправени от осъдения срещу актовете на решаващите съдилища, касаят правилността на възприетите в тях фактически констатации, въз основа на които са формирани изводите за наличие на съставомерно деяние по чл. 343б, ал.4, вр. ал.3, вр. чл.28, ал.1 от НК, извършено от С.. Релевираните в горния аспект доводи за недоказаност на обвинението срещу С. в параметрите, очертани в обвинителния акт, а именно досежно наличието на съзнание у него, че управлява МПС след употреба на наркотично вещество, следва да се отбележи, че са относими към обосноваността на фактическите изводи на редовните съдебни инстанции. Известно е, че необосноваността не съставлява самостоятелно касационно основание и доколкото се касае за правила, приложими по силата на чл. 426 от НПК и в производството по Глава тридесет и трета от НПК, твърденията в искането, че прочитът на доказателствата, разкрива фактически положения, различни от възприетите такива от решаващите инстанции, след като не се допълват с конкретни доводи за отклонения от правилата за формиране на вътрешното съдийско убеждение при обсъждането им, не могат да бъдат предмет на обсъждане от съда. В производството по извънреден контрол, каквото се явява настоящото такова, съдът не разполага с правомощия да приема нови фактически положения на основата на събраните по делото доказателствени материали, а контролира единствено правилното приложение на материалните и процесуалноправните норми. Повод за намеса на съда може да е налице, ако не са събрани доказателства, необходими за обективно, всестранно и пълно изясняване на доказателствата по делото, ако вътрешното

убеждение на решаващите съдилища е изградено въз основа на негодни доказателствени източници, както и ако оценката на доказателствата е превратна или не според действителното им съдържание. В разглеждания случай настоящият състав на съда не установи пороци в дейността на решаващите съдилища по събирането, проверката или оценката на доказателствените материали по делото. Не намери същите да са интерпретирани едностранчиво, изопачено или тенденциозно, както и да са ангажирани изводи на основата на негодни доказателствени средства, или на несъществуващи такива в кориците на делото. При формиране на вътрешното си убеждение относно значимите за обвинението фактически положения, предпоставящи наказателната отговорност на С. С. за инкриминираното престъпление по чл. 343б ал.4, вр. ал.3, вр. чл. 28, ал.1 от НК, съдилищата са съобразили императивните предписания на чл. 13, чл. 14, чл. 18 и чл. 107 НПК. Ето защо и наведените доводи за несъответствие между фактическите изводи на въззивния съд и събраните доказателства, макар да са определени като нарушения на материалния и процесуалния закон, не представляват обект, годен за процесуално обсъждане и следва да се оставят без коментар.

Констатациите на съдебните инстанции по отношение на правнорелевантните факти за съставомерността на престъпното деяние, са направени след обстоен анализ и компетентна оценка на събраните по делото доказателства, приобщени чрез обясненията на подсъдимия С., свидетелските показания на В.Д., Ж.З., Т.Р., А.Т., А. К., й. У. и С. Я., приложения писмен доказателствен материал – акт за установяване на административно нарушение № 275049/07.12.2020г. и приложения към него протокол, отразяващ резултатите от извършен тест с техническо средство „Drug Test 5000“ /тест №40/, талон за изследване, бланков № 0055513 от същата дата, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/ или наркотични вещества и техни аналози от 07.12.2020 г., както и заключението по изготвената съдебна химикотоксикологична експертиза /спр. л.8-9, л.16-17 и л.82-84 от ДП/.

Неоснователен е доводът за допусната едностранчивост в оценката на доказателствата от страна на решаващите съдилища, изразяваща се в избирателното позоваване само на доказателствените материали, обезпечаващи обвинението и неоправдано игнориране на други, ползващи подсъдимия С. в доказване на защитната му теза. Изтъкнатите в тази насока

пороци в доказателствената дейност на съдилищата не намират подкрепа в данните по делото. Всеки един от доказателствените източници, в това число обясненията на подсъдимия, показанията на разпитаните свидетели и събраните писмени доказателства, които се ползват с еднаква доказателствена сила, внимателно е оценен и съпоставен с останалите. В мотивите към постановените актове съдилищата са обсъдили подробно доказателствата по делото, като са ги оценявали както относно тяхната процесуална издържаност, така и по отношение на вътрешната им устойчивост и кореспонденция с останалите доказателствени материали. На основата на извършен цялостен анализ на всички относими доказателствени източници и инкорпорираните в тях доказателства са дали ясен отговор кои от тях се кредитират и по какви съображения.

Без основание е наведеното в искането възражение, че съдилищата по фактите не са имали основание да кредитират с доверие показанията на св. К., дадени в хода на съдебното следствие пред районният съд, предвид, че същите противоречат на предходно дадени от нея в хода на досъдебното производство /на 09.02.2021г./ показания, установяващи се в подкрепа на твърденията на осъдения С. за случилото се на инкриминираната дата. Следва да се посочи, че двете съдебни инстанции не са отхвърлили произволно лансираната от С. защитна версия, според която установеното в кръвта му наркотично вещество – амфетамин и метамфетамин е следствие на това, че същата вечер е изпил питието на приятелката си А. К., в което последната сама си е поставила наркотик, без той да знае. Обсъждайки така заявените от осъдения твърдения, които в доказателствено отношение са били подкрепени от показанията на свидетелите Я. и У. /първата- приятелка на брата на осъдения, а вторият – приятел на С./, съдилищата са изразили ясната си позиция, че истинността им остава недоказана в процеса. До този извод същите са стигнали на основата на задълбочен анализ на дадените от св. А. К. показания на различните етапи от развитие на процеса /надлежно приобщени към доказателствената маса при условията на чл. 281 от НПК/, които са съпоставили с останалите гласни и писмени доказателства, както и със заключението по изготвената химикотоксикологична експертиза, и разясненията по него, дадени от вещите лица Г. и А. при устното им изслушване в съдебно заседание на 06.06.2022г. Прочитът на постановените съдебни актове в тяхната мотивна част установява, че съдилищата са

изложили конкретни съображения защо приемат, че сведенията, които св.К. е съобщила при втория ѝ разпит на ДП, на 14.09.2021г., потвърдени убедително от нея при разпита и пред първоинстанционния съд, заслужават по-голямо доверие от първоначално изнесената в показанията ѝ от 14.09.2021г. информация относно случилото се на инкриминираната дата. Основавайки се на тях, инстанциите по фактите са обосנוвали и решението си да не кредитират частта от показанията на свидетелите Я. и У., в която всеки от тях навежда твърдения, целящи да дискредитират тезата на обвинението относно наличието на съзнание у С., че поема управлението на МПС след употреба на наркотични вещества. Отчитайки по-нататък безспорната установеност на резултатите от експертния анализ на пробата кръв, взета по надлежния ред от осъдения С. С., както първата, така и въззивната инстанция са формирали правилен извод за доказана деятелност на последния, съставомерна по текста на повдигнатото му обвинение. Настоящият състав на съда не съзира пороци в дейността на инстанциите по същество, засягащи анализа и оценката на свидетелските показания на св.К., в аспекта, поддържан от искателя. Кредитирането на съответна част от тях, която не ползва осъдения в доказване на версията му, почива на обективната им оценка – самостоятелна и в съпоставката с останалите доказателствени източници, който подход не сочи на избирателност, съответно не стои в разрез с изискванията на процесуалния закон, визирани в чл. 305 ал.3 от НПК.

Що се отнася до доводите в искането, че по делото не е разпитан важен свидетел, а именно братът на осъдения С. – а. С., за когото се твърди, че е възприел как той изпива чашата на св. К., то тук отново не може да се изведе допуснато процесуално нарушение, повлияващо правилната оценка на доказателствата, предвид наличието по делото на достатъчно по обем, относимост, тежест и съдържателност доказателства, които позволяват неговото правилно решаване. Освен това, гласните сведения, които в случая се твърди, че могат да бъдат представени от брата на осъдения - а. С., не се явяват „нововъзникнали данни“, както ги определя искателят в стремежа си да обоснове хипотеза на т.3 на чл. 422 от НПК, тъй като се касае за доказателствен източник, който е бил установен на досъдебното производство – посочен от самия осъден С., след привличането му като обвиняем, а именно в обясненията му, снети на 29.01.2021г. /спр. л.72-73 от ДП/. Обстоятелството, че това лице не е било разпитано като свидетел в хода на ДП, а също и в

съдебната фаза на процеса, не води до доказателствен дефицит при установяване на правнорелевантни факти, каквото е твърдението на искателя, съответно и не обуславя процесуална незаконосъобразност на доказателствената дейност на решаващите съдебни инстанции. Впрочем, самият осъден, както и защитникът му, също не са инициирали провеждането на разпит на а. С., нито на етапа на досъдебното производство, нито пред първата или въззивната инстанция, когато законът им е давал това право. Ето защо и отправения понастоящем упрек към съдилищата, че не са провели разпит на „ключов свидетел“, не може да бъде преценен като основателен.

Следва във връзка с горното да бъде отбелязано също, че преценката за достоверността на доказателствените източници, както и за тяхната достатъчност да обусловят един или друг фактически извод, е суверенно право на решаващия съд. На проверка по реда на възобновяването подлежи спазването на правилата за формиране на изводите му, а по делото те не са нарушени.

При липса на пороци при формиране на вътрешното убеждение на решаващите съдилища по фактите, спрямо установеното от фактическа страна, материалният закон е приложен правилно. Законосъобразно са изведени обективните и субективни елементи на престъплението по чл. 343б, ал.4, вр. ал.3, вр. чл. 28, ал.1 от НК. Обективираният и установен чрез доказателствената съвкупност действия на осъдения С. законосъобразно са получили своята материалноправна оценка, като липсват основания за оправдаването му за това престъпление или респективно за отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане. Фактите, приети за установени по делото, несъмнено обосновават дейност на С. по управление на МПС след употреба на наркотични вещества – амфетамин и метамфетамин, като деянието е извършено повторно. Наказателният закон не поставя изискване водачът да е бил повлиян от тези вещества, както и не се интересува дали и доколко това се е случило. При категорична установеност на обстоятелството, че водачът е употребил наркотични вещества, без оглед на това в каква концентрация са тези вещества в организма на същия и дали е налице повлияване върху способността му да управлява превозното средство, той следва да носи наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 3 НК, тъй като са изпълнени признаците от състава на посоченото престъпление / в т.см.

Решение № 116 от 8.08.2016 г. по н. д. № 34/16 г., III н.о., ВКС/. Наред с обективните измерения на дейността, установени са по делото и субективните такива – наличие на пряк умисъл, включващ съзнанието му за общественоопасния характер на деянието и неговите последици и желание те да настъпят.

Без основание е и оплакването, касаещо справедливостта на санкцията, наложена на С., което се мотивира с единственото съображение, че последният е бил лишен от възможността да докаже наличието на едно изключително по своя характер смекчаващо отговорността му обстоятелство, а именно несъзнателното приемане от негова страна на наркотично вещество, което да обуслови санкционирането му при условията на чл.55 от НК. По въпроса за доказателствената обезпеченост на развитата от осъдения защитна теза в процеса срещу него, съдът вече взе отношение по-горе и в контекста на приетото счита, че наложните на С. при условията на чл. 54 от НК наказателни санкции за престъплението по чл. 343б, ал. 4, вр. ал.3, вр. чл.28, ал.1 от НК - лишаване от свобода за срок от две години при първоначален "строг" режим на изтърпяване, глоба в размер на 1000 лева, и две години лишаване от правоуправление, са справедливи и съобразени с чл. 36 НК. При индивидуализиране на наказанията, съдебните инстанции са преценили задълбочено тежестта на инкриминираното деяние и конкретиката на характеризиращите го време, място, механизъм на осъществяване и насоченост, със съответните им субективни измерения в съзнанието на автора на престъпното посегателство. Анализирани са фактите, свързани с личността на дееца с оглед характера и спецификата на престъплението, в което като акт на поведение се проявяват неговите обществени и индивидуални качества, а също и изводимите такива от приложените по делото справки за съдимост и за извършени административни нарушения по ЗДвП, и данните, носещи информация за възрастта, социалния статус и семейно положение на последния. Законосъобразен е изводът, че в случая не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи вината обстоятелства, които да обусловят определяне на наказанието при условията на чл.55 от НК. В тази връзка, точно са приложени принципите на индивидуализацията, с преценка на всички данни за деянието и дееца, като размерът на наказанието е определен под средния, предвиден за съответното престъпление.

Мотивиран от изложеното, в пределите на предоставената му

компетентност, настоящият съдебен състав не установи наличие на основания по чл. 422 ал.1 т.5 вр. чл. 348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК, в какъвто обхват искателят е направил своите възражения. Поради това и възприе, че искането за отмяна на присъда № 73/06.06.2022г., постановена по нохд № 1441/2021 г. по описа на РС-Сливен, потвърдена с решение №78/04.10.2022г. по внохд №364/2022г. по описа на ОС-Сливен, следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения С. Р. С., ЕГН: ***** за възобновяване на наказателното производство по нохд № 1441/2021 г. по описа на РС-Сливен и внохд № 364/2022 г. по описа на ОС-Сливен.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____